

Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ...

Մաթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ / Հուլիս, 2010թ., N 7 (13)

ՉՈՐՍ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ ԱՍՏԾՈՒ ՄԱՍԻՆ

«Աստված լույս է ու Անոր մեջ բնավ խավար չկա»

Ա Հովհ. 1:5

Լույսը հաղթում է խավարին, քանզի լույսի առկայության դեպքում խավարը ցրվում է: Որքան մեծ է լույսի հաղթությունը, այնքան արագ է ցրվում խավարը: Մեղքի խավարից ազատագրվելու համար անհրաժեշտ է Աստծու Որդուն՝ Հիսուս Քրիստոսին հավատով ընդունել և հրավիրել մեր սրտերի մեջ: Քրիստոսն ասաց. «Ես եմ աշխարհի լույսը, ան որ իմ երևես կուգա, խավարի մեջ պիտի չքայե, հապա կենաց լույսը պիտի ունենա» (Հովհ. 8:12): Քրիստոսն է ճշմարիտ լույսը, որ լուսավորում է աշխարհի եկող ամեն մարդու:

Ահա չորս վկայություններ, որոնք ապացուցում են Աստծու գոյությունը:

1. Աստծու արարչագործությունը արտահայտում է Աստծու գերիմաստությունը:

Ո՞վ է արարել հրաշալի բուսական, կենդանական աշխարհն ու մարդուն: Ավետարանն ասում է. «Քանզի աներևույթ բաները աշխարհի սկիզբեն սրեղծ-

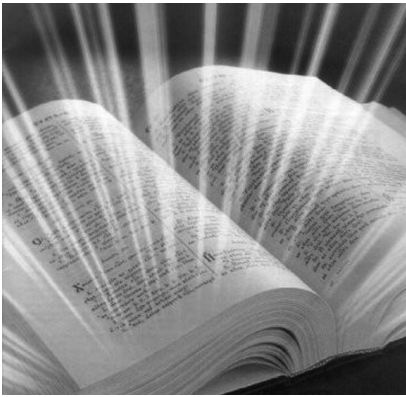
վածներովը կիմացվին, կրեսնվին, այսինքն իր մշտնջենավոր գործությունն ու աստվածությունը, որպեսզի անպարասխան մնան» (Հռոմ. 1:20):

«Վասնզի անով ամեն բան սրեղծվեցավ, ինչ որ երկինքն է ու ինչ որ երկրի վրա կա» (Կողոս. 1:16):

2. Մարդու խիղճը Աստծու սպասավորն է մարդու մեջ:

Ամեն մարդու մեջ երկու ձայն կա: Մեկն արդարացնում է նրան վատ արարքներ գործելիս և մեղքի է մղում, իսկ մյուսը դատապարտում է վատ արարքներն ու հետ պահում մեղքից: Մարդը լսում է այս ձայներից մեկնումեկը: Առաջին ձայնը, մարդու բանականության միջոցով, բխում է սատանայի ոգուց և արդարացնում է մեղքերը: Երկրորդ ձայնը Աստծու կողմից տրված խիղճն է, որը, մարդու բանականության վրա հիմնվելով, հեռու է պահում նրան մեղքից: Ավետարանն ասում է. «Օրենքին գործը իրենց սրտին մեջ գրված կցուցնեն իրենց խղճմարանքին վկայությունովը և իրենց խորհուրդներուն իրար հանդիմանելովը կամ իրարու իրավունք տալովը» (Հռոմ. 2:15): «...բայց պիղծերուն ու անհավատներուն բան

մը մաքուր չէ, հապա անոնց միտքն ալ խղճմորանքն ալ պղծված են» (*Տիպ. 1:15*):

3. Աստծու խոսքը:
Այն բոլորին քարոզում է Արարչի մասին:

Աստվածաշունչն ու Նոր Կտակարանը տպագրված են համարյա բոլոր այն լեզուներով, որոնցով խոսում են մարդիկ: Համաշխարհային պատմության ոչ մի

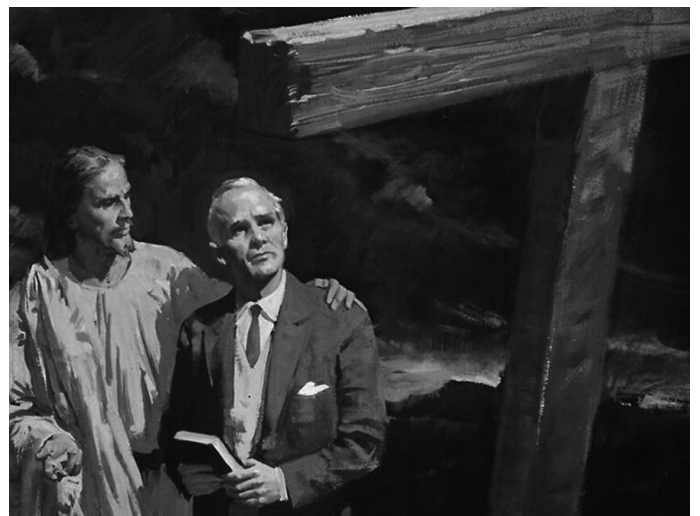
գիրք համեմատվել չի կարող Սուրբ Գրքի հետ: Նրա դեմ դուրս են եկել հզոր երկրների տիրակալներ, այն բազմաթիվ անգամներ հետապնդվել է, սպանվել են այն մարդիկ, ովքեր կարդացել և տարածել են այն: Այժմ այս գիրքն ունեն երկրագնդի վրա ապրող գրեթե բոլոր մարդիկ՝ մայրենի լեզվով տպագրված: Քրիստոսն ասաց. «Երկինք ու երկիր պիտի անցնին, բայց Իմ խոսքերս բնավ պիտի չանցնին» (*Մատթ. 24:35*):

4. Աստծու Որդին՝ Հիսուս Քրիստոսը, Ով մարմնով հայտնվեց:

Հիսուս Քրիստոսը վկայեց Իր Հոր՝ Աստծու մասին, ասելով. «...Ես Հօրնեւ իշխանութիւն առի» (*Հայկ. 2:28*): «Ես Քու խօսքդ անոնց տվի» (*Հովհ. 17:14*): Հիսուս Քրիստոսը իշխանություն ունի մարդկանց մեղքերը ներելու և սրտերը մաքրելու: Նա իշխանություն ունի ոչ միայն մեղքերը ներելու, այլև մեղավոր մարդու

կյանքը փոխելու: Այսօր մեր շրջապատում կան շատ վկաներ՝ քմրամուկներ, ակոհողամուկներ, ծխողներ, որոնց կյանքը փոխել է Հիսուսը: Նրանք կենդանի վկաներն են այն բանի, որ Հիսուսը ներում է մեղքերը և փոխում մարդուն: Քրիստոսն ասաց. «Եկե՛ք Ինչ մոտ, ես չեմ դուրս չեմ անի»: Եկե՛ք Քրիստոսին, Նա Իր լույսով կմտնի ձեր կյանքի մեջ, և մեղավոր կյանքի խավարը կցրվի: «Անոր հետ բարեկամ եղիր ու խաղաղություն ունեցիր» (*Հոբ 22:21*):

Նա ցանկանում է փոխել քո կյանքը, քո բոլոր մեղքերը ներել ու քեզ համար լույս լինել՝ լուսավորելու և ուղղելու համար դեպի երկինք տանող քո ճանապարհը: Եթե դու այսօր չգաս Նրա մոտ, իմացիր, կգնաս դեպի խավարն ու մութը: Ի՞նչ ես ընտրում դու այսօր՝ լո՞ւյսը, թե՞ խավարը, կյա՞նքը, թե՞ մահը:

ՆՇԱՆԱՎՈՐ ՄԱՐԴԿԱՆՑ ԿՅԱՆՔԻՑ

Նարկոզի գյուտը հայտնաբերող շոտլանդացի քիմիկոս Սիմփսոնն ասել է հետևյալ խոսքերը. «Ես վստահ երկու բան գիտեմ՝

1. Ես մեղավոր եմ և դատապարտված մեղքերիս պատճառով.

2. Հիսուս Քրիստոսն ինձ ազատել է այդ մեղքերից»:

Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո պենիցիլինի գյուտի համար Փարիզում մեծաբանում էին անգլիացի գիտնական Ֆլեմինգին: Հանդիսությունների ժամանակ գովեստի շատ խոսքեր ասվեցին նրա պատվին: Պատասխանելով ներկաներին՝ պրոֆեսոր Ֆլեմինգն ասաց. «Դուք ասում եք, որ ես ինչ-որ բան եմ հայտնագործել: Իրականում ես ընդամենը տեսել եմ այն, ինչն ստեղծվել է Աստծու կողմից մարդու համար: Փառքն ու պատիվը իմը չեն, այլ Աստծունը»:

Պենիցիլինի բանաձևը Ֆլեմինգը տեսել էր երազում:

ՀԱՎԱՍՏՔԸ

ՓՈԽԱՆՑԵԼ

ԺԱՌԱՆԳՆԵՐԻՆ

Քրիստոնյաները մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի անոթներն են: Երբ մենք կանգնենք Աստծու առջև, Նա մեր ապրած երկրային կյանքի և այդ կյանքում հավատքը պահելու հիման վրա կգնահատի մեզ: Եթե մենք ուզում ենք հասնել Աստծու թագավորությանը, պետք է պահպանենք հավատքը որպես մի բարձր, թանկագին արժեք, և ոչ միայն պահպանենք, այլ նաև փոխանցենք մեր զավակներին որպես կենսատու, փրկարար կրակ և ամենամեծ հարստություն:

Որևէ մեկը չի կարող հավատքը փոխանցել նյութական կտակի մեծ, այն կարելի է փոխանցել միայն այն ժամանակ, երբ մարդն անձամբ է ապրում հավատքով ու վարվում ճշմարտությամբ:

Տիմոթեոսին առաքյալն ասում է. «...**Կը հիշեմ քու ունեցած անկեղծ հավատքդ, որ առաջ մեծ մայրդ Լավոդիա և քու մայրդ Եվնիկե ունեին և համոզված եմ, որ դուն դեռ ունես**» (Բ Տիմ.1:5):

Մեր ընտանիքը մեծ էր, մենք ինը երեխա էինք: Մեծ քրոջս դպրոցից հեռացրին Հիսուսի մասին վկայելու համար: Մեծ եղբայրներս դպրոցում այդպիսի պրոբլեմներ չունեին: Ուսուցիչները մեղադրում էին հորս՝ ասելով, որ նա խաբել է իր դասերը՝ վստահեցնելով Աստծու գոյության մեջ: Նրանք հավատացնում էին, որ հայրս որդիներին արդեն չի կարող խաբել, որովհետև իրենք, իբր, կարողացել են աթեիզմով վերադաստիարակել նրանց: Ու երբ այն գործասից, որտեղ ծառայում էր իմ եղբայրներից մեկը, դպրոց ուղարկեցին մի նամակ, որտեղ հրամանատարը մեղադրում էր ուսուցիչներին, որ նրանք ճիշտ չեն դաստիարակել որպես քրիստոնյա ծառայող իմ եղբորը, ուսուցիչները մեծ հիասթափություն ապրեցին: Հետագայում ես ու քույրերս նույնպես սկսեցինք դպրոցում վկայել մեր հավատքի մասին: Գյուղում շատերին պարզ դարձավ, թե որտեղից ենք մենք ստացել այդ մեծ ժառանգությունը: Այո՛, մենք հավատքը

ժառանգել էինք մեր ծնողներից: Ծնողների քրիստոնեական կյանքը պետք է օրինակ լինի բոլորի համար, հավատքը՝ անկեղծ, որպեսզի հնարավոր լինի այն փոխանցել որպես ժառանգություն:

Մտորելով երկրային կյանքի մասին՝ գալիս ենք այն եզրակացության, որ ամուսնությունը և ընտանիքը մարդկային ցեղի շարունակության, դաստիարակության ամենալավ հայտնագործությունն է՝ արված Աստծու կողմից: Չուր չեն ասում. «ամուր ընտանիք՝ ամուր պետություն, ամուր քրիստոնեական ընտանիք՝ ամուր եկեղեցի»: Ահա թե ինչու է սատանան շարունակում հարձակվել քրիստոնյաների ընտանիքների վրա՝ չդադարեցնելով իր փորձերը դրանք քանդելու համար: Բանը հասել է նրան, որ սատանան զուգավորում է տղամարդուն տղամարդու հետ, կնոջը՝ կնոջ հետ, և այս «ամուսնությունները» որոշ երկրներում նույնիսկ օրինականացվել են: Վիրահատական միջամտությամբ փոխում են սեռը և այդպիսիներին թույլ տալիս որդեգրել երեխաների, որպեսզի այդ ընտանիքները դառնան, այսպես ասած, «ամբողջական»:

Հետաքրքիր է, որ Իսրայելում բաժանություններ համարյա չկան: Չկան նաև որբանոցներ, որովհետև ծնողների մահից հետո երեխաներին անպայման վերցնում են հարազատները, և երեխաները դաստիարակվում են ընտանիքներում:

Քրիստոնեությունը սուրբ է պահում ընտանիքի ինստիտուտը:

Պատասխանելով աշակերտների հարցին, թե ինչու էր Մովսեսի օրենքով որոշ դեպքերում թույլատրվում բաժանությունը՝ Հիսուսն ասաց, որ դա արվել է նրանց խստասրտության պատճառով, բայց սկզբում այդպես չէր, քանի որ կնոջը չի կարելի բաժանվել ամուսնուց, իսկ ամուսինը չի կարող թողնել կնոջը: Այս պատվիրանով Քրիստոսը հաստատեց ամուսնության անխախտության օրենքը: Այդ պատճառով

անմիջապես վանե՛ք ձեր ամուսնության հաջողակ չլինելու մասին սատանայի կողմից ձեզ մատուցվող յուրաքանչյուր կասկած: Քրիստոնյաներն իրավունք չունեն ամուսնության այլ փորձերի: Այս պատասխանատվությունը պետք է ունենան և՛ ամուսնացողները, և՛ արդեն ընտանիք ունեցողները:

Ամուսինները պետք է կարողանան քննարկել միմյանց նկատմամբ իրենց դժգոհությունները և մտածել, թե ինչ կարելի է անել հարաբերությունները լավացնելու համար: Եթե ամուսինները սովորել են հաղթահարել իրենց դժվարությունները, ընտանեկան կյանքը կարգավորել Աստծու Խոսքի հիման վրա, ապա Աստված կօրհնի այդ ամուսիններին իրենց բոլոր գործերում:

Ցավոք, ոչ բոլոր ամուսիններն են Աստծու օգնությունը փնտրում և խնդրում պահպանություն սատանայի հարվածներից, այդ իսկ պատճառով արևմտյան երկրներում շատացել է քրիստոնյա ընտանիքների բաժանությունների թիվը: Իսկ եթե չկան բաժանություններ, դա դեռ չի նշանակում, որ բոլոր քրիստոնյա ընտանիքներում լիակատար համերաշխություն է և ընտանեկան կյանքի ուրախություն ունեն: Կան ընտանիքներ, որտեղ ամուսինները տառապում են փոխըմբռնման բացակայությունից, չարդարացված հույսերից, որ իրենց ընտրյալները չեն համապատասխանում իրենց պատկերացրած իդեալին: Պետք է լինել ոչ թե երագող, այլ՝ ռեալիստ:

Կնոջ հանդեպ ամուսնուն ուղղված գլխավոր պատվիրանն է՝ սիրե՛ք ձեր կանանց: Ո՞ր կինը կասի, թե իր ամուսինը վատն է, եթե գիտի, որ ամուսինն անկեղծ է ու հավատարմորեն սիրում է իրեն: Այդպիսի ամուսնուն ենթարկվելը դժվար չէ. չէ՞ որ նա միշտ մտածում ու հոգ է տանում կնոջ և երեխաների համար: Բայց յուրաքանչյուր կին պետք է ձգտի լինել սիրալիր, հաճելի, ուշադիր, հոգատար, հասկացող, տնարար, որպեսզի ամուսինը նրան սիրելու պատճառ ունենա:

Այնտեղ, որտեղ թագավորում են սերն ու փոխըմբռնումը, ամուսինը երբեք չի չարաշահում ընտանիքի գլուխ լինելու իր պարտականությունը, այլ միշտ օգտակար է լինում կնոջը, հաշվի է առնում նրա կարծիքը: Ու եթե ամուսինների միջև մրցակցություն է լինում, դա միայն լինում է դրական նպատակով՝ թե ով կպարգևի ավելի շատ ուրախություն ու

հաճելի պահեր:

Ամուսնությունը չպետք է լինի ծանրություն, այն պետք է բերի ներքին խորը բավարարվածություն, միմյանց հետ լինելու ուրախություն, մեծ սեր, որը ամեն դժվարության դիմանում է և համբերում: «Վասնզի այրը կնոջ գլուխն է, ինչպես Քրիստոս ալ եկեղեցիին գլուխն է ու ինքն է մարմնի Փրկիչը: Ուստի, ինչպես եկեղեցին հնազանդ կրթյալ Քրիստոսին, նույնպես ալ կիները ամեն բանի մեջ իրենց այրերուն» (Եփես. 5:23-24): Պողոս առաքյալը սովորեցնում է, որ ամուսիններն իրենց կանանց վերաբերվեն որպես տկար անոթների: «Այրեր, սիրեցե՛ք ձեր կիները, ինչպես Քրիստոս ալ սիրեց եկեղեցին ու իր անձը մատնեց անոր համար» (Եփեսացիս 5:25):

Աստծու դրած կարգը՝ կնոջ հնազանդությունը, կապված է այն բանի հետ, որ Արարիչն ընտանիքում ամենամեծ պատասխանատվությունը տվել է ամուսնուն, որին էլ առաջինն է արարել: Վատ է, եթե ամուսինն այդ պատասխանատվությունը դնում է կնոջ նուրբ ուսերին, ինչպես ժամանակին փորձեց անել Ադամը՝ մեղանշելուց հետո:

Եթե ամուսնու կամ կնոջ հանդեպ առաջանում է դժգոհություն, պետք է անձն ինքն իրեն ասի. «Նա մեղավոր չէ, որ ես ընտրել եմ իրեն: Մենք որոշել ենք ապրել միասին և օգնել միմյանց՝ դառնալու ավելի լավը»:

Լինում են դեպքեր, որ երբ կինը հիվանդանում է, ամուսինն ու երեխաները դժգոհում են, որ ուտելու ոչինչ չկա պատրաստված: Իսկ եթե կինը ժամանակին նրանց սովորեցներ օգնել իրեն տնային գործերում, այդ ժամանակ նրանք կերակուր կպատրաստեին թե՛ իրենց, և թե՛ հիվանդ մայրիկի համար: Երեխաներին պետք է սովորեցնել հոգ տանել ծնողների համար, որովհետև նրանց պետք են առողջ

ծնողներ: Եթե մայրը և հայրը անդադար աշխատեն և քրիստոնեական դաստիարակության մասին մոռանալով մտածեն միայն երեխաների կարիքները հոգալու մասին, հետագայում իրենց երեխաներից հարզանք չեն ստանա:

Օրինակ ծառայեք ձեր երեխաներին ձեր ապրած քրիստոնեական կյանքով:

**Միխայիլ Զիծ
Եպիսկոպոս, Մոլդովա**

ՄԻՍԻՈՆԵՐ ԲԵՐԹ ՔԼԵՆԴԵՆՆԵՆԻ

ՎԵՐՋԻՆ ՈՒՂԵՐՁԸ

Ինչպես հաղորդում է invictory.org ինտերնետ կայքը, դեկտեմբերի 13-ին ժ 00:55-ին Տեխաս նահանգում (ԱՄՆ) վախճանվեց միսիոներ, «Քրիստոսի դպրոցի» հիմնադիր Բերթ Քլենդեննենը:

Բերթ Քլենդեննենը ծնվել է 1922թ. մայիսի 22-ին ԱՄՆ-ի Տեխաս նահանգում: Քսանյոք տարեկան հասակում նա դարձավ քրիստոնյա և կանչվեց ծառայության: Հովիվ Քլենդեննենը ծառայում էր իր հայրենի նահանգի «Հաղթանակի Տաճար» եկեղեցում: Կյանքի վերջին վաթսուն տարիներին նա իրեն նվիրեց Ճշմարտության ճանաչմանը, որը սովորեցնում էր քարոզներում և «Քրիստոսի դպրոց» շարքի գրքերում: Այս գրքերը դարձան Միջազգային աստվածաշնչյան հոգեգալստական քոլեջում ամբողջ աշխարհով ուսումնասիրվող հովվական աստվածաբանության ուղղության հիմքը:

«Վերջին օրերում մենք վկայություն ունենք, թե ինչպես են Աստծու մոտ գնում մեծ օձյալները՝ Բիլլի Ջո Դոգերթին, Օրալ Ռոբերթսը և ահա այժմ Բերթ Քլենդեննենը,- ասում է Բուրյաթիայում «Քրիստոնյաների միություն» քրիստոնեական եկեղեցիների միավորման եպիսկոպոս Վիկտոր Կոլմինին: Մեկը մյուսի հետևից արդարները հափշտակվում են չարից: Մենք գիտենք, որ մեր Փրկչի գալուստը մոտ է, սակայն հազվադեպ ենք դրա մասին հիշատակում մեր քարոզներում: Հաճախ ապրում ենք այնպես, կարծես Քրիստոսը երբեք չի գալու: Մենք ապրում ենք վերջին ժամանակներում և ես, լսելով Աստծու մոտ գնացածների վերջին խոսքերը, վերագնահատում եմ իմ վերաբերմունքը եկեղեցու ներկա վիճակի նկատմամբ: Եղբայրներ և քույրեր, խնդրում եմ ևս մեկ անգամ վերընթերցել մեր եղբայր Բերթ Քլենդեննենի խոսքերը: Թող Աստված օրհնի Ձեզ Ձեր աշխատության մեջ: Մենք ոչ թե տերեր, այլ աշխատակիցներ ենք Աստծու մոտ»:

Բերթ Քլենդեննենի ուղերձի ողջ տեքստը հրապարակում ենք ստորև:

ԽՈՍՏՈՎԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

ՆԱԽՈՐԴՈՒՄ Է ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹՅԱՆԸ

Ինչպես հայտնի է ձեզնից մեծամասնությանը, այս պահին ես անցնում եմ իմ կյանքի ամենադժվարին փուլերից մեկով, բայց, այնուամենայնիվ, համոզված եմ, որ այս ամենը նպատակ ունի:

Որոշ ժամանակի ընթացքում ես աղերսում էի Աստծուն, որ Նա թույլ չտա ինձ մահանալ, մինչև ես չհայտնեմ Իր զորություններն այս խեղճ, խաբված սերնդին: Ես զգում եմ, որ այս ամենն ինչ-որ կերպ փոխկապակցված են: Ես դրանում համոզված եմ, որովհետև տեսնում եմ, թե ինչպես է առողջությանս վրա եղած այս գրոհը հանգեցրել համաշխարհային աղոթքաժողովի:

Ողջ աշխարհից զանգեր են ստացվում եկեղեցիներից ու առանձին անհատներից, ովքեր հիմա ծոմ են պահում, աղոթում են ու կանգնած են հավատքի մեջ՝ Աստծու կողմից լիակատար հաղթություն ստանալու համար: Ես անկեղծորեն հավատում եմ, որ այս աղոթքի ծառայությունը կարող է իրագործել

Աստծու այն վերջին շարժումը, որի համար մենք այնքան նախանձախնդրությամբ աղոթել ենք:

Ես, գտնվելով այսպիսի ֆիզիկական վիճակում, գիտակցում եմ, որ եթե Տերը չկատարի Իր հրաշքը (ես հավատում եմ, որ այն, այնուամենայնիվ, աղոթքի շնորհիվ կկատարվի), ապա հնարավոր է, որ սա լինի իմ վերջին դիմումը ձեզ: Այդ պատճառով էլ դուք կարող եք միանգամայն վստահ լինել, որ ես ամենայն մանրամասնությամբ կշռում եմ այժմ իմ կողմից գրվող յուրաքանչյուր բառը:

Նախ և առաջ՝ Աստծու Հոգին շատ ուժգին համոզում է ինձ, որ գալիք արթնության համար անհրաժեշտ է ընտրյալների կողմից սխալի խորը ճանաչում ու զղջում: Սուրբ Հոգու գետը պետք է հնարավորություն ստանա հոսելու մեր միջով, այդ պատճառով մեր մեջ չպետք է լինի որևէ բան, ինչը կկարողանա արգելել Կյանքի Գետի հոսքին: Մենք պետք է խոնարհությամբ կանգնենք մեր Երկնային Հոր առջև,

խնդրենք Նրա թողությունը և նախանձախնդրությամբ փնտրենք Նրա առաջնորդությունն ու ղեկավարումը: Մենք գիտենք, որ Նրա Խոսքն ասում է. «Վա՛յ նրան, ով չարը բարի է անվանում», սակայն սա հենց այն է, ինչ արեցինք մենք՝ մարմնին տեղ տալով մեր երկրպագության մեջ: Մենք պետք է խոստովանենք Աստծուն, որ կորցրել ենք հոգևոր հավասարակշռության զգացումը և աղավաղել մեր արժեքները:

Մենք պետք է խոստովանենք, որ կասկածել ենք Աստծու Խոսքի բացարձակ ճշմարտությանը՝ քարոզելով բազմաթիվ կողմնակի բաներ:

Մենք հայտարարում էինք Խոսքի նկատմամբ մեր սիրո մասին ու, միևնույն ժամանակ, անտեսում Այն: Մենք ամբարտավանորեն յուրացրել ենք «հոգեգալստականներ» տիտղոսը՝ հայտարարելով, որ ավելի մեծ ուժով ենք օժտված, քան բոլոր մյուսները, բայց միևնույն ժամանակ նույնիսկ բավարար ուժ չունենք, որպեսզի վկայենք կորսվողներին՝ չխոսելով արդեն սուրբ կյանքով ապրելու մասին:

Մենք երկրպագեցինք այլ աստվածների և դա անվանեցինք «առաջադիմություն»: Մենք հեռուստատեսությամբ կրոնական սուպերաստղերից ավելի շատ բան սովորեցինք, քան սովորում ենք Առավոտյան Պայծառ Աստղից:

Մենք պայքարում ենք մեր փողոցներում առկա խեղաթյուրումների դեմ, սակայն հրաժարվում ենք խոստովանել, որ Աստծու Խոսքի հետ մեր փոխզիջումն էլ հենց հանգեցրեց մեր փողոցներում առկա այդ խեղաթյուրումներին (*Հռոմ. 1:25-26*):

Լուռ մնալով՝ մենք ամբապնդեցինք ամբիոնի ետևում ու ընտրատարածքներում խեղաթյուրումներ վաճառողներին ու դեռ համարձակվում ենք մեզ սրբություն անվանել: Ամբիոնից մեր լռությամբ մենք սպանեցինք չծնվածներին: Մենք մեր կուսակցությանը, մեր միությանը նվիրված լինելու, մեր ավանդույթներն ու նախապաշարումները ժառանգելու պատճառով վաճառեցինք մեր արժեքները:

Մենք գործում էինք ռասիզմի մեղքը՝ ծածկելով անցյալի ու ներկայի սխալները: Մյուսները չներելու ու հատուցման ձգտելու միջոցով իրենց դարձրին ռասիզմի մեջ մեղավոր:

Մենք անտեսեցինք աղքատներին՝ առավել հոգևոր նպատակներով զբաղված լինելու պատրվակով: Մենք ծուլությամբ ենք պատրաստվում քարոզելուն ու բավարարվում ենք՝ օծությունը աղմուկով (սրամտությամբ կամ պերճախոսությամբ) փոխարինելով: Մենք անտեսում ենք մեր երեխաների դաստիարակությունը, իսկ հետո ամեն ինչում մեղադրում անօրենին: Մենք բողոքում ենք, որ աղոթքը արգելվեց դպրոցում, բայց միևնույն ժամանակ եկեղեցու անդամների ճնշող մեծամասնությունը իրենց սեփական տանը չունեն գոհասեղան: Մենք չարաշահել ենք իշ-

խանությունն ու անվանել դա առաքելություն:

Մենք պատվում ենք մարդկանց մեջ ճանաչվածներին ու ուժեղներին և անտեսում փոքր մարդկանց, չնայած նրանք ավելի սուրբ են: Մենք սրբություն քարոզելու համար չենք բացում մեր շուրթերը՝ վախենալով դադարել անհավատների համար զգացմունքային ու գրավիչ լինելուց: Մենք դարձել ենք «օգտագործման համար հարմար»՝ չհամարձակվելով բացահայտ խոստովանել դա: Մենք որպես օրինապահություն մերժեցինք անցյալը և ընդունեցինք ժամանակակից եկեղեցու նորամուծությունները: Մեր փառաբանության ծառայության մեջ մենք ավելի շատ ղեկավարվում ենք «քրիստոնեական երգերի թոփ 40» հիթ-շքերթով, քան իսկապես հոգուց բխած հոգևոր երգերով: Մեր գոռոզությունը մխրճեց մեզ թանձր խավարի մեջ՝ փակելով մեր աչքերը մեր անարդյունավետության և սովորելու ցանկություն չունենալու վրա: Մյուսներն էլ վստահում են իրենց գիտունությանը ու մոռացել են գործնական կյանքի մասին: Մենք շատ արագ դատում ենք այլ խմբերին՝ առաջնորդվելով մեր կարծեցյալ կատարելությամբ՝ մեր առանձնահատուկ ավանդույթը գերադասելով մեր առանձնահատուկ փոխհարաբերություններից:

Մենք կորցրել ենք Աստծուն մեր տեսադաշտից: Արդյունքում, մեր մեծամասնության մեջ մենք չենք գիտակցում տեղի ունեցող ավերիչ գործընթացի առկայությունը: Մենք չգիտենք հետադարձ ճանապարհը դեպի իրականություն, քանի որ տեսադաշտից կորցրել ենք այն բարձունքները, որոնցից ընկել ենք: Մենք բարձր աղմուկն ընդունել ենք որպես գործություն, դերասանությունը՝ որպես օծություն, խարիզման (առանձնահատուկ ընդունակությունները)՝ որպես կոչում: Մենք հանդիմանությունը փոխարինեցինք խորհրդատվությամբ և մեղքը՝ հանդուրժողականությամբ: Դժոխքի իրականությունը հանեցինք Աստվածաշնչից, որպեսզի սիրելի լինենք նրանց, ում Աստված դատապարտում է:

Մենք թղթի վրա պատկերել ենք երկրորդ գալստյան սխեման, բայց երբեք չենք քարոզում դրա մասին ու դրան չենք սպասում: Մենք ուրախ առաջ ենք ընթանում մեր ճանապարհով՝ անցնելով կորսվողների կողքով, շաբաթը շաբաթի հետևից քարոզելով նրանց, ովքեր արդեն լսել են:

Մենք ստեղծել ենք մթնոլորտ, որտեղ համայնքի կարիքները հոգալուց առավել մեզ հետաքրքրում են սեփական կարիքները: Մեր հովիվներն ունեն մակերեսային մտածելակերպ, ցանկանում են անել այնպես, որ բոլորը գոհ մնան: Նրանք նվիրված են ոչ թե Մեծ Հանձնարարության կատարմանը, այլ արդու-զարդի կարգավորմանը, տեղեկաթերթերի հրատարակմանը և տպավորիչ հրավերքների անցկացմանը:

Մենք ունենք երիտասարդ հովիվներ, որոնք իրենց դժգոհությունն են արտահայտում ուրիշների

արածների նկատմամբ և որևէ խնդիր չունեն իրենց չարածների առնչությամբ: Ունենք հովիվներ, որոնք բավարարվում են ցանկացած առաջընթացի բացակայությամբ ու իրենց արդարացնում նրանով, որ իրենք անում են այն ամենն, ինչ գիտեն, ու միաժամանակ չունեն սովորելու որևէ ցանկություն: Չափազանց շատ մարդիկ ունենք, որոնք հիանում են ձեր դրամը լիմուզինների, շքեղ տների ու այլ հարստությունների վրա վատնող կրոնական հեռուստաստորերով, մինչդեռ ավետարանչության գործը տեղից չի շարժվում: Մենք ավելի շատ դիրքի մասին երազող մարդիկ ունենք, քան՝ կորսվող հոգիների համար հառաչող: Մենք հասել ենք փոխզիջման ու դա հանդուրժողականություն ենք անվանում: Հասել ենք անհնազանդության ու անվանում ենք դա ազատություն: Մենք իջել ենք սնահավատության մակարդակի ու դա հավատք ենք անվանում: Մենք փայփայում ենք կորցրած զսպվածության անկարգապահությունն ու անվանում ենք այն հանգիստ ու թուլացում:

Մենք թեթևամիտ ենք դարձել աղոթքի նկատմամբ ու հրապուրվել ենք՝ ստիպելով մեզ հավատալ, որ այդպիսով ազատվել ենք օրինապահությունից: Գլորվել ենք մինչև սրբապղծություն ու ինքներս մեզ համոզել, որ ազատություն ենք ստացել: Անբավարարվածության պատճառով իմաստության առկայությունը փոխարինել ենք անհոգությամբ՝ մտածելով, որ ամբողջ ռիսկը ավելի լավ է, քան նրա բացակայությունը: Մենք ունենք միսիոներներ, ովքեր վերադառնալով ցույց են տալիս լուսանկարներ, որոնք ավելի նման են Ազգային աշխարհագրական ընկերության ամսագրի, քան միսիոներական դաշտերի լուսանկարների: Դրանք բնության, հիասքանչ մայրամուտների և այլնի լուսանկարներ են, բայց ոչ թե

անձնագոհության պատկերներ ու ոչ էլ, հաստատ, նոր քրիստոնյաների լուսանկարներ: Հաճախ մենք դառնում ենք այնպիսի մարդիկ, որոնց ծրագրերը դուր են գալիս բոլորին, որոշումներն ընդունելի են բոլորի համար, ծրագրերը՝ ողջունելի բոլորի կողմից, իսկ առաջընթացը ոչ ոքի համար տեսանելի չէ: Վերին ու ստորին մակարդակներում մենք ունենք առաջնորդներ, որոնք ժամանակին կրակոտ ջահեր էին Աստծու համար, բայց այժմ սթրեսն ու հոգնածությունը իրենց կանոններն են թելադրում նրանց:

Այսօր մեր մեջ կան այնպիսիք, որոնք պոռոնոգրաֆիային թույլ են տվել քայքայել իրենց հարաբերություններն Աստծու, ընտանիքի և եկեղեցու հետ:

Օ՛, Աստված, օգնի՛ր մեզ: Այսօր մեր եկեղեցիների երիտասարդությունը մխրճվել է սեռական մեղքերի մեջ, որովհետև նրանց շարժառիթը ավելի շատ բխում է գեղձերից ու հորմոններից, քան իրենց Աստծուց: Կան սպասավորներ, որոնց աչքերը ծածուկ ուսումնասիրում են որևէ մեկի հաճելի դեմքը կամ գեղեցիկ կազմվածքը: Վերադարձրո՛ւ մեզ կրկին սրտի մաքրությունն ու մտքի անեղծությունը: Սրտերի պղծությունը արտահայտվում է սանձարձակ հարաբերություններում, մրցակցության կամ նախանձի մեջ: Ների՛ր մեզ այդ ողբալի մեղքերը: Փորձի՛ր մեզ, ո՛վ Աստված, ու ճանաչի՛ր մեր սրտերն այսօր, փորձի՛ր մեզ ու տե՛ս, թե կա՞նք մեր մեջ անօրեն ճանապարհներ, մաքրի՛ր մեզ ամեն մեղքից ու ազատի՛ր մեզ: Կրկին դարձրո՛ւ մեր սրտերը դեպի Քեզ ու արժանի արա Քո սուրբերը կոչվելուն ու Քո արդարությանը մասնակից լինելուն (Ա Կորնթ. 11:24-26):

Բերք Բլենդենեն

ՆՇԱՆԱՎՈՐ ՄԱՐԴԿԱՆՑ ՎԵՐՋԻՆ ԽՈՍՔԵՐԸ

Ժամանակին հետազոտել են, թե ինչպես են մահացել նշանավոր մարդիկ և ինչ են ասել իրենց մահից առաջ: Ահա մի քանիսը այդ խոսքերից:

Վոլտեր. հայտնի ծաղրող

«Սարսափելի վախճան ունեցավ նա: Անգամ եթե ողջ Եվրոպայի փողերն էլ տային, չէի ցանկանա տեսնել անհավատի մահը. նա ամբողջ գիշեր թողություն էր աղերսում», - պատմում է բուժքույրը:

Դավիթ Խյում. արքիստ

Աղաղակում էր. «Ես բոցերի մեջ եմ»: Նրա հուսալքությունն անտանելի էր:

Նապոլեոն կայսր

Նրան բուժող բժիշկը գրել է. «Կայսրը մեռավ մեղակության մեջ և բոլորից լքված: Նրա մահվան պալքարը սարսափելի էր»:

Հորբես. անգլիացի փիլիսոփա

«Ես կանգնած եմ խավարն ընկնելու սարսափելի թռիչքի առաջ»:

Լենին

Մահացավ մթագնած ուղեղով: Նա ներողություն էր խնդրում իր մեղքերի համար անգամ սեղաններից ու աթոռներից:

Չերչիլ

«Ի՞նչ անխելք եմ եղել»:

«ԿՐԹԻՐ ԵՐԵՆԱՎՅԻՆ ԻՐ ՃԱՆԱՊԱՐՀԻ ՀԱՄԵՄԱՏ...»

Աստվածաշունչը բազմիցս ընդգծում է երեխաներին Աստծու Խոսքը սովորեցնելու և դաստիարակելու կարևորությունը: **Մտակաց 22:6-ում** գրված է. «Կրթիր երեխային իր ճանապարհի համեմատ, որ ծերացած էլ՝ չի հեռանա նրանից»:

Յուրաքանչյուր աշխարհի եկող երեխա անկրկնելի անձ է իր եզակի բնավորությամբ և իր խառնվածքով: Սուրբ Գրքում չի ասվում կրթիր նրան քո ճանապարհով, քո հասկացողությամբ կամ քո ուզածով: Որոշ ծնողներ մտածում են, որ իրենց երեխաները պետք է ճիշտ իրենց նման լինեն՝ ունենան նույն հետաքրքրությունները, սիրեն այն ամենը, ինչ իրենք են սիրում, խոսեն ու վարվեն իրենց նման: Սա ճիշտ դիրքորոշում չէ: Աստված Իր բոլոր զավակների հետ, մեծ թե փոքր, վարվում է որպես անհատներ: Նա մեզ դաստիարակում է, կրթում, խրատում ու պատժում, որպեսզի դառնանք ճիշտ այնպիսին, ինչպիսին Ինքն է ուզում: Քրիստոնյա ծնողները պետք է իրենց երեխաներին խրատեն այնպես, որ նրանք դառնան Աստծու մարդիկ: Ահա թե ինչի մասին է խոսում Առակաց Գրքի այս համարը: Այս ընթացքը պետք է սկսել դեռևս երեխայի շատ փոքր հասակից: Սակայն որոշ ծնողներ առարկում են՝ պնդելով, թե փոքր երեխան դեռ անմեղ է և անվնաս: Սակայն Սուրբ Գիրքն ահա թե ինչ է ասում մեզ. «Ահա ես անօրենությունով եմ ծնվել, և մեղքով հղիացավ ինձ իմ մայրը» (**Մաղնոս 51:5**): Մենք ծնված օրից մեղավոր ենք, Ադամից ժառանգել ենք մեղքը և այն անցել է սերնդեսերունդ: Ծնողները չպետք է անտեսեն երեխայի մեղանշական բնույթը: Կան ծնողներ, որոնք, պատժելով իրենց երեխաներին, նրանց դաստիարակության գործը համարում են ավարտված: Կան նաև ծնողներ, որոնք իրենց երեխաներին հեռու են պահում աշխարհի ազդեցությունից, հեռուստացույցով մատուցվող կեղտոտ և սատանայական ծրագրերից, վատ շրջապատից, ամենայն ուշադրությամբ հետևում են նրանց յուրաքանչյուր քայլին, միշտ հիշեցնում են Սուրբ Գիրք կարդալու, աղոթելու և պաշտամունքների մասնակցելու կարևորության մասին: Թվում է, թե ամեն բան շատ լավ արվում է ծնողի կողմից: Սակայն պատահում է այնպես, որ դեռահասը մի օր ըմբոստանում է, բռնորոշ փոխվում է նրա վարքը, և նա հայտնվում է աշխարհում: Ո՞րն է պատճառը, որտե՞ղ է վրիպումը: Հավատքի կյանքի փորձառությունը ցույց է տալիս, որ, այնուամենայնիվ, լրջագույն վրիպումը և սխալը ծնող-երեխա փոխհարաբերությունների մեջ է: Երեխային հոգևոր դաստիարակություն տալը հեշտ է լինում այն ծնողի համար, որն իր երեխային լավ է ճանաչում, կարողանում է աստվածային իմաստությամբ նրա հետ ունենալ շատ մտերմիկ գրույց, գիտի իր երեխայի հոգեբանական

առանձնահատկությունները, թույլ և ուժեղ կողմերը, նրա նախասիրությունները: Ծնողը պետք է կարողանա իր երեխայի մեջ ձգտում արթնացնել դեպի բարին, հաճելի ու կատարյալը: Հենց դա է Աստծու կամքը, որը մենք կգտնենք Հիսուս Քրիստոսի մեջ: Դեռ փոքր հասակից երեխան պետք է շրջապատված լինի քրիստոնեական սիրո մթնոլորտով, հոգատարությամբ, անկեղծությամբ ու խաղաղությամբ: Այդպիսի ընտանիքում ապրող երեխայի մեջ կառաջանա ձգտում առ Աստված, և հետագայում նրա մեջ կձևավորվի Աստծու սերը:

Սիրելի՛ քրիստոնյա ծնողներ, Աստված հատուկ ուշադրություն է դարձնում յուրաքանչյուր երեխայի, ամենայն սիրով և հոգատարությամբ է վարվում նրանց հետ: Սկսած Հին ուխտից՝ Աստված Իսրայելի ժողովրդին պատվիրում էր դեռ մանկուց երեխաների մեջ սերմանել Տիրոջ Խոսքերը. «Եվ այս խոսքերը, որոնք Ես այսօր քեզի պատվիրեցի, քու սրտիդ մեջ թող ըլլան: Ու զանոնք քու որդիներուդ կրկին անգամ սորվեցուր: Թե տանդ մեջ նստած ատենդ, թե ճամբա քալած ատենդ և թե պառկելու ու ելլելու ատենդ՝ անոնց վրա խոսիր: Չանոնք նշանի համար ձեռքիդ վրա կապե ու ճակատնոցի համար աչքերուդ մեջտեղը թող ըլլան: Չանոնք քու տանդ դրանդիքներուն վրա և դռներուդ վրա գրե» (**Բ Երեմիայի 6:6-9**):

Մենք աղոթում ենք, որ Աստված ձեզ ավելի իմաստություն և սեր տա՝ ամենայն հոգատարությամբ շահելու ձեր (մեր) երեխաներին, որպեսզի նրանցից ոչ մեկը չկորչի:

Մուրադ Սարգսյան
սարկավագ, ք.Երևան

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է հոժարական մվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru